

CARLES RIBA

POEMES
AMB LA VEU
DEL POETA
I DE MONT-
SERRAT JULIO

Carles Riba va néixer a Barcelona l'any 1893 i hi morí en 1959. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans. Exercí el professorat de grec a la Universitat de Barcelona i de literatura general a l'Escola de Bibliotecàries. Fou director de la Fundació Bernat Metge, per a les edicions de la qual traduí Plutarc, Xenofont, Esquil, Sòfocles i Eurípides. A part publicà encara dues versions en vers de l'**Odissea**. Aparegué el seu primer llibre de versos, **Estances**, l'any 1919 i un segon volum d'**Estances** l'any 1930; seguiren **Tres suites** (1937), **Elegies de Bierville** (1942), **Del joc i del foc** (1946), **Salvatge cor** (1952) i **Esbós de tres oratoris** (1957). En prosa narrativa publicà **L'ingenu amor**, **Les aventures d'en Perot Marrasquí** i **Els sis Joans**. Com a crític, la seva obra es reparteix en bona part, en quatre volums, el darrer dels quals es titula **Més els poemes...** És el poeta més influent de la seva època, el continuador més eminent del mestratge de P. Fabra i la primera figura intel·lectual de la Catalunya del seu temps.

Carles Riba sàviament posà tot el seu esforç a atansar-nos a l'universal, sabent bé prou que com més recorrem i més ens enriqueim, esdevenim més autènticament nosaltres mateixos. – JOSEP CARNER.

Carles Riba és el més escultor de tots els poetes catalans contemporanis. – ALEXANDRE CIRICI PELLICER.

Poeta decisiu del nostre temps, mestre de la llengua catalana, el company més humà de la nostra esperança – JOAN TRIADÚ.

La poesia de Carles Riba sembla el producte d'una cultura molt més normalment madurada que la nostra. – MARIÀ MANENT.

Carles Riba coneixia l'home i les lliçons de la història. Creia en Déu. – JOAN OLIVER.

Amb la meua admiració al poeta permeteu-me també que reti homenatge a la dignitat de l'home. – JOAN MIRÓ.

La poesia religiosa de Carles Riba és el diàleg del que aspira a salvar-se, fins on es pugui, per si mateix i del que espera la salvació en Crist. – JOSÉ LUIS L. ARANGÜREN.

De Carles Riba podríem asseverar simplement, axiomàticament: el més gran poeta català actual i el més clàssic de tota la nostra història literària... L'extrema punta de diamant de la poesia catalana. – J. BOFILL I FERRO.

...I en això, «orgull d'ésser i de dir-se humà», i català, viscut i formulat contra la terrible adversitat de la nostra època, radica la seva lliçó. – JOAN FUSTER.

Tinc consciència que vós em donareu molt més del que jo podria donar-vos si us donés tot el que tinc... – MÀRIUS TORRES (Carta a C. Riba).

En «Les Elegies», la seva poesia cobra la bella i terrible actualitat de l'home que parla des de dins del dolor i del foc, i ho fa com un testimoni que actua. El somni se li arma i l'esperança crida, «més real que la tenebra i l'estel». – AGUSTÍ BARTRA.

Carles Riba (-) mentre conversàvem, la llum, allà en el més profund de les seves pupil·les, era una lluita o, millor, un pacte. Un joc s'avançava, temperat per un foc. Un joc savi, un foc natural. – VICENTE ALEIXANDRE.

Hi ha homes que adopten només amb l'executòria exemplar de llur nom. Ell simbolitza una conducta i, sobre tot, una fidelitat. – JORDI RUBIÓ.

En Riba, entre els meus contemporanis, sàviament i amb justesa, reforçava la posició d'aquells a qui no plau de capbussar-se en un tòll tèrbol i s'apliquen a definir-se nets i distints. – J. V. FOIX.

Carles Riba -i això l'honora- va creure profundament en la poesia, no solament diríem com a producte acabat, com a objecte de creació literària, sinó com a testimoni cultural objectiu enriquidor de la vida dels pobles. – JOSEP M.º CASTELLET.

«La Pell de Brau» és un llibre obert a l'esperança, a l'esperança de la gent honesta i de la joventut, i voldria que el nom del Mestre Riba, que ara deixo escrit aquí en modest homenatge, servís per a precisar i aclarir l'abast i el sentit de la nostra esperança... – SALVADOR ESPRIU (Dedicatòria del llibre).

No hauria endevinat mai, quan jo feia versos, segons Maragall, que la poesia catalana pogués arribar a un cim tan alt. I això, després de Carner! – FRANCESC PUJOLS.

Carles Riba fou l'home que em va ensenyar a estimar Catalunya. – CAMILO JOSÉ CELA.

En Carles Riba s'interioritza la lluita intel·lectual de l'home del segle vinent... – JOSEPHINE DE BOER.

Poeta elevat i pur, que és a la vegada un gran prosista, un gran crític i el mestre indiscutible de l'humanisme català. – PIERRE ROUQUETTE.

Carles Riba és un dels majors poetes catalans de la present centúria. – GEOFFEY W. RIBBANS.

Carles Riba ha estat la més remarcable figura literària d'aquest segle... Amb una tècnica magnífica reflexa l'intent -continuat al llarg de tota una vida- d'enriquir la força literària del català modern. La major part de les restants activitats seves s'encaminaren al mateix propòsit que trobem palès en els escrits crítics, en la insistència sobre qüestions de tradició i d'ordre, o en la seva aportació al gran Diccionari de Pompeu Fabra. – ARTHUR H. TERRY.

Carles Riba és el renovador de l'herència de Maragall, tant per la seva poesia com pels seus assaigs i les seves traduccions clàssiques... – J. PALAU FABRE.

La poesia, per a Carles Riba, és tensió objectivada d'un moment de la relació home-vida, vist des del seu absolut i nuditat completes. – GIUSEPPE E. SANSONE.

Heus ací un poeta, hom fóra temptat de dir, que no ha escrit mai una línia sinó per expressar una idea; heus ací un poeta que no té res a veure ni amb la força ni amb la fantasia, sinó que amb la natural noblesa del seu pensament atent reix exaltar una vegada més la seva professió exactament en el punt en què aquesta s'arrisca a dissoldre's en la banalitat. – J. RODOLFO WILCOCK.

És tan difícil d'estimar en la seva vàlua una poesia tan lírica, i tan personal, especialment en un idioma tan delicat i treballat del qual només sóc un aprenent admirador. – KARL VOSSLER.

La Catalunya ferida, sensible i enamorada de la vida que Carles Riba, i d'altres amb ell m'han ensenyat a conèixer, va per sempre en el més profund de la meua ànima. – PEDRO LAÍN ENTRALGO.

«Montserrat Julió és una gran actriu; no fóra gran actriu si no fos una ànima neta, disponible, llançada al moviment dramàtic d'una acció o d'un poema. És per això que em va semblar tan important, tan nou que els meus versos fossin dits per ella» — CARLES RIBA.

Les dues Elegies de Bierville foren gravades en una lectura pública. Els mots xi en la llangora, defectuosos en la cinta original, són dits per una veu que no és la del poeta.

ELEGIES DE BIERVILLE IX (*)
SEGON LLIBRE D'ESTANCES 6, 8, 13
ELS TRES REIS D'ORIENT (del llibre ESBÓS DE TRES ORATORIS) fragment
ELEGIES DE BIERVILLE XI (*)
PRIMER LLIBRE D'ESTANCES 24

amb la veu de Carles Riba (*)
Montserrat Julió

C. L. N. 9

Copyright by Ediphone, CCC

Printed in Spain

Dip. Leg.: T. 357, 1963

Portada: J. Fornas

Dibuix: J. Tòpies

GABRIEL GIBERT - TARRAGONA

EDIPHONE
Serie Especial
EDIGSA

CARLES RIBA
poemes